

NOM: Júlia Nafria Febrer.
CURS: I ESO B.
TÍTOL: L'Àngel, el lleter.

Hi havia una vegada, al peu d'una muntanya, un poble molt petit, on només hi havia una dotzena de cases, separades entre elles per un bon tros de camí i una plaça on estava l'ermita i l'ajuntament.

A la casa més petita, un tros amunt de la muntanya, hi vivia l'Àngel, el lleter, amb la seva dona i els seus tres fills. El lleter era alt i prim, tenia el cabell fosc i molt espès, els ulls grans i negres i les orelles bastant grosses. També se'l coneixia perquè sempre duia un somriure ben ample.

L'Àngel tenia un ramat de cabres que la seva dona, la Roser, munyia cada matí. Després, entre els dos, agafaven la llet de les cabres i les posaven en dos grans càntrics que lligaven a banda i banda del llom del seu ruc que es deia Campanetes. Finalment el lleter baixava xiulant pel camí de la muntanya mentre el ruc Campanetes espantava les mosques amb la cua.

Quan l'Àngel es cansava de xiular li explicava coses al ruc. A vegades parlava sobre el temps, si pel camí trobaven flors li deia el nom de cada una i, quan arribava el Nadal li explicava la història del naixement de Jesús, i li deia que un ruc igual que ell havia portat a la Verge sobre seu durant molts quilòmetres de camí i així li semblava que el ruc treballava més content.

Aquell any, però, l'Àngel estava estranyat. S'acostava la nit de Nadal i encara no havia vist pessebres a cap casa. No entenia el perquè. A casa seva, ja feia dues setmanes, els seus fills grans, en Jaume i la Mariona, havien muntat un pessebre d'aquells ben grossos i macos mentre en Carles, el fill petit de sis mesos, s'ho mirava molt interessat.

Quan va arribar a Ca n'Olivera (la primera casa on portava llet), una mica nerviós, va preguntar a el senyor Manel com era que aquell any no havia posat un pessebre a la porta.

-Que no veu - va respondre l'home- que estem en crisi i no podem gastar els diners en ximpleries com figuretes de fang ?

L'Àngel va callar. No sabia què respondre. Va seguir el camí en silenci preguntant-se com podia, en Manel, pensar una cosa així. Va decidir fer la mateixa pregunta a Cal Tano i a Ca la Quima, però li van donar unes respostes tan absurdes i tan poc raonables que quasi el lleter hauria preferit no preguntar. A Cal Tano li havien dit que tenien massa mandra per baixar-lo de l'altell, i a Ca la Quima que no tenien temps.

Aquella nit l'Àngel va parlar amb la seva dona sobre el problema dels pessebres i, tots dos junts, van buscar una solució. A l'endemà, el lleter va anar deixant dins de totes les bústies del poble una carta anònima on deia que estaven convocats a la plaça de l'ermita l'endemà, dia vint-i-quatre de desembre, a les vuit de la tarda.

A la nit següent, tothom, per curiositat més que per una altra cosa, va anar a la plaça.

En arribar van veure unes figures sota d'un arbre enmig de la plaça. Al acostar-se a elles van adonar-se de que aquelles figures representaven un pessebre vivent: en Jaume era Sant Josep, la Mariona era la Verge Maria, en Carles, als braços de la seva germana, representava el nen Jesús i darrere estava el ruc Campanetes.

En aquell moment s'acostà el lleter i començà a parlar:

- Primer de tot m'agradaria explicar varies coses. Després voldria que les penséssiu i finalment que em diguéssiu el que creieu. Tots vosaltres viviu en una bona casa i Jesús es conformà naixent en un petit estable. Tots vosaltres cada nit us tapeu amb varies mantes gruixudes i Jesús quan va néixer només tenia un llençol fi. En el dia del vostre aniversari tothom us truca per telèfon, us envia felicitacions o us porta un regal, en canvi, el dia de l'aniversari de qui us ha salvat no ho voleu celebrar i sembla que tampoc ho voleu recordar. Penseu que això està bé ?

Semblava que tothom hagués quedat mut de cop. Ningú no deia res. En Manel va ser el primer a parlar. Es va dirigir cap al lleter i li donà les gràcies per haver recordat a tot el poble que el Nadal s'havia de celebrar.

Tothom va decidir que anirien a casa a posar-se macos i es trobarien a la plaça a les dotze per la Missa del Gall.

Mentre feien camí cap a casa el Manel comentà a la Quima:

- Quina sort que hem tingut de tenir l'Àngel entre nosaltres!

I la Quima li respongué:

- I quina gràcia. Al cap i a la fi també va ser un àngel qui avisà els pastors que Jesús havia nascut!

I així va ser com els habitants d'aquell poble perdut enmig de la muntanya mai més van oblidar el naixement de Jesús.